

Cuprins

Introducere	
Mare bucurie sau mare durere	9
1. Cum să-ți cunoști mai bine copilul adult	15
2. Când copilul tău adult nu se descurcă	26
3. Când pasărea nu părăsește cuibul	42
4. Copilul se mută înapoi acasă	61
5. Piedici majore în drumul către independență	78
6. Conflicte legate de stilul de viață	103
7. Socri și bunici	124
8. Împlinirea propriilor nevoi	142
9. Construirea unei relații rezistente și productive	161
10. Lasă-i copilului o moștenire folositoare	183
Note	205

INTRODUCERE

Mare bucurie sau mare durere

Pe vremea copilăriei noastre, era de la sine înțeles că tinerii vor „pleca să-și găsească norocul în lume“. Mulți, dacă nu chiar majoritatea celor care au crescut în generația tăcută* sau în generația baby-boomer, aveau o dorință arzătoare să facă asta. Întreaga lume era la picioarele noastre, ne chema și ne încuraja cu brațele deschise să căutăm noi frontiere – să „ne lăsăm amprenta“ asupra ei. Am pornit înflăcărați, încredințați că știm care sunt așteptările, dar și că ne putem ridica la înălțimea acelor așteptări.

Astăzi, lucrurile stau altfel. Viața nu mai este la fel de organizată, schimbările sunt necontrolate, iar viitorul este din ce în ce mai greu de anticipat. Nu mai trăim într-o societate în care să avem toți aceleași valori, iar conflictele ideologice apar din ce în ce mai des. Instituțiile fundamentale care odinioară ne ofereau stabilitate se află sub asediu și se luptă pentru supraviețuire. Tinerii sunt foarte conștienți de această lipsă de stabilitate, iar mulți dintre ei sunt anxioși și pesimiști și nu vor decât să amâne cât mai mult tranziția către viața de adult și independență.

* Generația americană născută între anii 1924 și 1945. (*N. trad.*)

Iar noi, în calitate de părinți ai copiilor noștri adulți, ne întrebăm uneori ce să facem.

Dacă și tu ești părintele unui copil adult, poate că ai parte de astfel de șocuri, de schimbări și, uneori, de plăceri în relația cu ei. Gary își amintește de momentul în care a conștientizat pentru prima oară cum copiii adulți le pot aduce părinților fie o mare bucurie, fie o adâncă suferință. Plecase de la aeroportul din Charlotte, Carolina de Nord, îndreptându-se spre casă pe autostrada 85, când s-a hotărât să îi facă o surpriză fiicei lui, la Davidson College din apropiere.

„Știam că ar fi fost posibil să nu o găsec la cămin, dar era păcat să fiu așa aproape de ea și să nu încerc. Pe măsură ce urcam scările către camera ei de la etajul al treilea, inima îmi bătea din ce în ce mai tare, nu atât de la efort, cât de nerăbdarea de a-i face o surpriză lui Shelley. «Dacă nu e acasă, măcar pot să îi las un bilețel pe ușă ca să știe că mă gândesc la ea», mi-am spus.“

În momentul în care a bătut la ușă, Gary și-a dat seama că a meritat efortul. „A deschis ușa și a exclamat: «Tati!» Învăța pentru un examen împreună cu prietena ei Lisa. Le-am îmbrățișat pe amândouă, am vorbit preț de 15 minute, le-am îmbrățișat din nou, i-am dat lui Shelley o bancnotă de 20 de dolari și am plecat. A durat doar 15 minute, însă acea scurtă întrevvedere mi-a inundat mintea cu foarte multe amintiri și emoții în următoarea oră petrecută în drum spre casă. Mi-am amintit de perioada în care era mică și râdea tot timpul, aproape tot timpul. Mi-am imaginat-o pe vremea când avea 3 ani și mergea pe tricicletă în timp ce eu făceam studii postuniversitare. Mi-am amintit de cum era la grădiniță, în clasa I și de entuziasmul ei pentru învățare. Mi-am amintit de toți acei ani, inclusiv de ziua în care a împlinit 10 ani și a anunțat familia că atunci când se va face mare va fi medic și îi va ajuta pe ceilalți. Acum, la 20 de ani, era la facultate,

înscrișă la cursurile pregătitoare pentru medicină de la Davidson, urmându-și visul. Mărturisesc că nu puteam să mă abțin să nu plâng de bucurie.“

După cină, soția lui Gary, Karolyn, i s-a alăturat la o adunare de dezvoltare familială organizată de biserică. Câțiva părinți vorbeau despre experiențele lor și despre situația în care se aflau la acel moment. Unul dintre tați a spus adunării ceva ce a rămas în amintirea tuturor: „Shawn, fiul nostru în vârstă de 23 de ani, se află în închisoare fiindcă a vândut droguri. L-am vizitat în această după-amiază și avem inima grea. Pe de o parte, tindem să ne învinovățim, mai ales eu, fiindcă eram foarte ocupat când era mic. Simt că nu am petrecut suficient timp cu el. Pe de altă parte, știm că alegerile pe care le-a făcut îi aparțin. Însă, indiferent de cine poartă vina, ne doare foarte tare să îl vedem închis.“

Pe măsură ce scriem această carte, suntem conștienți că un copil adult poate aduce mari bucurii, dar și o imensă suferință. O scriem pentru voi, părinți ai copiilor adulți și viitori părinți ai tinerilor adulți. Mai bine de 30 de ani, fiecare dintre noi s-a dedicat ajutării persoanelor și familiilor de a se adapta la stresul vieții contemporane – Ross în calitate de psihiatru, a cărui specializare este orientată către copii și familie, iar Gary în calitate de consilier matrimonial și de familie, dar și de pastor. Ceea ce scriem vine din implicarea noastră față de sute de familii de-a lungul anilor, dar și din experiența pe care am acumulat-o în propriile familii. Împreună cu soțiile noastre, ne-am crescut copiii până când au ajuns la maturitate: Ross are doi fii și o fiică, toți căsătoriți, iar Gary are un fiu și o fiică, și ei căsătoriți.

Suntem conștienți că există mii de copii ca Shelley și Shawn. Unii dintre ei și-au urmat visurile, iar alții s-au rătăcit pe drum. În calitate de părinți și de consilieri, am întâlnit părinți care se confruntau cu din ce în ce mai multe probleme în încercarea de a-și

pregăti copiii pentru maturitate. Mai târziu, ca părinți de copii adulți, se confruntă și cu alte dificultăți. Astfel, ne dorim să le oferim acelor părinți cuvinte de mângâiere, dar și de încurajare.

Această carte este despre înțelegerea evenimentelor din ziua de astăzi (dar și de odinioară) care au format această minunată generație. Vom analiza și modurile în care părinții se pot adapta și pot reacționa față de copiii lor adulți care rămân acasă, cum sunt cei care încă locuiesc cu părinții pe durata facultății sau după ce au început să lucreze (sau care rămân acasă din alte motive), dar și cei care se reîntorc acasă după câțiva ani.

Unele dintre alegerile copiilor noștri adulți pot crea tensiune, mai ales atunci când implică valori personale înrădăcinate, precum sexualitatea sau credințele religioase. Astfel de tensiuni pot duce la conflicte puternice, poate chiar la răcirea relațiilor. Reacțiile noastre contează mult atât pentru ei, cât și pentru relația noastră cu ei (pentru o examinare a modului în care trebuie să reacționăm atunci când valorile noastre fundamentale sunt contestate sau chiar respinse, vezi capitolul 6).

Vom explora și cum se schimbă relațiile cu copiii noștri adulți atunci când devenim socri și, mai târziu, bunici. Cum dăm sfaturi? Ar trebui să dăm sfaturi? Majoritatea bunicii se află într-un impas, simțindu-se nevoiți să ajute două generații, fără să judece sau să fie prea indiscreți. Unii bunici își cresc propriii nepoți. Vom analiza și acest fenomen.

Autorii scriu dintr-o perspectivă iudeo-creștină. Astfel, acolo unde se cuvine, apelăm la învățăturile Vechiului și Noului Testament. Cei doi autori sunt creștini, însă vor fi bineveniți să ni se alăture în explorarea acestor subiecte esențiale cititori de toate credințele. Sperăm că părinții de toate credințele vor regăsi în această lucrare ajutor practic în relaționarea cu copiii lor aflați la începutul vârstei adulte. Oricare ar fi rădăcinile noastre culturale

sau religioase, ca părinți ne confruntăm în mare parte cu aceleași probleme în încercarea de a avea o relație pozitivă cu copiii noștri adulți, în timp ce încercăm să ne menținem și propria sănătate mintală și spirituală.

Ne tragem inspirația din cabinetele noastre de consiliere, din cercetarea făcută în domeniul familiei și din propria experiență în calitate de părinți, pentru a face din această carte un manual practic pentru părinții interesați să dezvolte relații pozitive și înfloritoare cu copiii lor tineri.

Ca părinți, să fim nepăsători nu reprezintă o opțiune. Cineva spunea odată: „Să fii părinte înseamnă să alegi să trăiești cu inima în afara corpului toată viața ta.“ Ești îngrijorat fiindcă fac parte din tine. Întrebarea este: „Cum să direcționez această grijă?“ Pe această întrebare se concentrează cartea noastră.

Cum să-ți cunoști mai bine copilul adult

Îți amintești ce s-a întâmplat în 1961? John F. Kennedy a adus puțină prosperitate la Casa Albă: primii astronauți au călătorit în spațiu, iar noi i-am urmărit pe televizoarele noastre alb-negru. Majoritatea suntem de acord că viața era mult mai simplă pe atunci, iar societatea cu siguranță era una mult mai previzibilă. Toată lumea cunoștea scenariul: tinerii alegeau liceul și fie mergeau la facultate, fie se angajau. Pentru unii dintre ei, primul loc de muncă era în armată. Cu sau fără facultate, locurile de muncă disponibile oricând însemnau că independența era și ea la îndemâna oricui. Își găseau un apartament și începeau să economisească pentru ziua în care urmau să se căsătorească și să își întemeieze o familie.

Asta se întâmpla acum 50 de ani. Pe vremea aceea, dacă aveai un fiu sau o fiică adultă, obiceiul era să locuiască undeva în apropiere de tine. După căsătorie (majoritatea se căsătoreau de tineri), tinerii se alăturau adesea întregii familii la cina de duminică și de sărbători la părinți acasă, deși în restul timpului își trăiau propria viață. Ca părinți, uneori mai aveai grijă de nepoți, iar când ajungeai la vârsta pensionării, copiii deja maturi porneau

în „pelerinaj“ până în Florida sau în California să vă viziteze, de obicei cu nepoții după ei. Cu toții își cunoșteau rolurile și le jucau destul de bine. Chiar dacă nu era întotdeauna fericită, viața era cel puțin stabilă.

ACEI MILENIALI MINUNAȚI

Acum 50 de ani, cartea aceasta nu ar fi fost scrisă, însă lucrurile s-au schimbat în ultimele cinci decenii, iar tot ce era previzibil a dispărut. Totul a început cu tumultuoșii ani '60, care au destabilizat un stil de viață pe care americanii îl luaseră de-a gata. Mai întâi a apărut pilula contraceptivă, apoi legalizarea avortului. Împreună, aceste lucruri au alimentat așa-numita revoluție sexuală. Războiul din Vietnam și conflictele politice au condus în cele din urmă la Afacerea Watergate și la deziluzionarea unui întreg popor. Divorțul a ajuns o banalitate, iar importanța familiei „tradiționale“ s-a diminuat pe măsură ce societatea a devenit mai nestatornică și mai diversă.

Aceste schimbări au fost resimțite cel mai acut de părinții tinerilor minunați și enigmatici pe care îi denumim generația Y (mileniali sau generația mozaic), dar și de o parte din tinerii generației X. Printre schimbările care au afectat cadrul cercului familial se regăsesc:

1. Copiii adulți pot locui la peste 100 de kilometri distanță, de cele mai multe ori într-un alt stat.
2. Sau, dimpotrivă, copiii adulți se mută din ce în ce mai des înapoi în cuib, uneori cu propriii copii.
3. Mulți copii adulți nu se căsătoresc înainte de 30 sau 40 de ani.
4. Unii dintre copiii adulți au concubini de sex opus cu care își împart viața și uneori contul de economii, fără să se

căsătorească. Sunt convinși că este prea riscant să se căsătorească, cel puțin pentru o vreme.

5. Copiii adulți pot părea mai puțin ambițioși decât părinții lor.

Cel mai ușor este să dăm vina pentru aceste vremuri nestatornice și tulburate exclusiv pe factori aflați în afara controlului nostru. Totuși, mulți dintre părinții baby-boomeri din ziua de astăzi nu trebuie să privească mai departe de propria experiență din anii '60 și '70 și de acțiunile părinților lor. Încă de atunci, o parte dintre părinți nu mai simțeau obligația de a rămâne în căsnicii care nu le aduc satisfacția emoțională pe care și-o doresc. Mulți tineri au decis că sexul e prea frumos ca să fie păstrat doar pentru căsătorie, că partenerii multipli sunt un semn al valului progresului. Plăcerile induse de drogurile recreaționale și experimentarea sexuală i-au atras pe mulți, iar stigmatizarea socială s-a disipat.

În prezent, 40% dintre tinerii adulți cresc în familii destrămate. În special generația X a fost etichetată ca fiind „generația cu cheia la gât“, pentru că purtau cu ei la școală cheia casei, în timp ce părinții erau plecați la lucru. Mulți dintre acești copii erau mai mult mutați dintr-o parte în alta decât crescuți. Așa cum vom vedea, generația milenialilor a fost generația de „copii la bord“, răsfățată, însă maturizarea și creșterea lor aparent întârziată i-a nedumerit pe părinți.

Trecând prin toate aceste schimbări, mulți părinți se întrebă astăzi cum să relaționeze cu copiii lor adulți. Care este rolul nostru acum? Există anumite roluri pe care părinții ar putea și ar trebui să și le asume în viața copiilor lor adulți, după cum urmează să arătăm pe parcursul acestei cărți. Însă pentru a putea juca aceste roluri, trebuie să-i înțelegem mai bine pe ficele și pe fiii noștri ajunși la vârsta adultă.

VIAȚĂ BUNĂ?

Mulți tineri își doresc să-și creeze un stil de viață asemănător cu cel al părinților, însă observă și că o asemenea perspectivă este din ce în ce mai sumbră, mai ales în contextul crizei economice actuale. Cu toții suntem conștienți de statisticile înspăimântătoare privind șomajul – unele măsurători au arătat că tinerii au avut cel mai mult de suferit. Multe dintre locurile de muncă disponibile sunt în domeniul serviciilor, care nu oferă salarii foarte bune. Asta înseamnă că foarte mulți tineri pregătiți caută posturi bine plătite, care sunt din ce în ce mai rare.

Probabil că tinerii de astăzi au observat cum părinții lor au lucrat cu loialitate pentru unul sau doi angajatori de-a lungul întregii lor cariere. Asta deja nu mai reprezintă o opțiune, iar loialitatea companiilor față de angajați ține mai mult de vremuri apuse. Un factor determinant îl reprezintă tehnologia, care a condus la reduceri de personal, la externalizarea serviciilor și la o competiție mai acerbă pe piață. Un alt factor este faptul că multe companii au constatat că pot produce mai mult profit cu un număr mai mic de angajați.

Tinerii de azi au o definiție diferită a ceea ce înseamnă „o viață bună”: își doresc să călătorească, să se bucure de hobbyuri și de sport. Își doresc relații satisfăcătoare și libertatea de a explora și de a încerca lucruri noi. Nu au prea multă răbdare când vine vorba să lucreze zeci de ani ca să atingă stilul de viață de care se bucură părinții lor.

Aceasta ar putea fi una dintre cele mai complicate dileme atât din societate, cât și din cadrul familiilor. Mulți copii adulți și-au văzut părinții muncind mult prea mult, iar apoi, exact în momentul în care ar fi trebuit să se bucure de primirea răsplății, au văzut cum au fost concediați, cum au fost mutați pe un post

inferior sau cum s-au confruntat cu un plan de pensie incert. Așadar, ambele generații se zbat și își pun semne de întrebare.

CHINUL MATURIZĂRII?

Mulți copii adulți afișează o dependență față de părinți, de care generațiile anterioare sunt străine. Într-adevăr, unii cercetători sugerează că „tranziția către vârsta adultă” (perioada între 18 și 30 de ani) este o etapă distinctă a dezvoltării, similară adolescenței, care a fost identificată pentru prima oară la începutul secolului al XX-lea. Cu siguranță, economia de astăzi este unul dintre factori, însă acest fenomen a progresat în ultimele două decenii. Oricare ar fi motivul, mulți tineri adulți par să se chinuie să se maturizeze. Atunci când cer ajutorul părinților, par a spune, de fapt: „Am nevoie de mai mult de la voi, mamă și tată.”

La unii copii adulți, această atitudine apare sub forma așteptării ca mama și tata să le susțină o parte din existență. Pancartele ridicate la meciurile de fotbal dintre facultăți reflectă suspinul unei întregi generații: „Hei, mama! Trimite-mi bani.” În cazul altora, copiii adulți insistă ca părinții să petreacă exagerat de mult timp ajutându-i cu creșterea copiilor lor. Unii părinți se simt încolțiți sau copleșiți de asemenea pretenții. O mamă și-a sunat fiica tânără ca să îi spună: „Draga mea, te-am sunat ca să văd dacă eu și tata putem să vă aducem copiii ție și lui Bruce, să rămână la voi în seara asta. Avem o invitație la cină.” Firește, bunica avea nevoie de o scăpare.

Iar unii părinți ar putea simți că și-au neglijat copiii când erau mici, din cauza stresului de la locul de muncă și a altor factori. Părinții care sunt conștienți că le-au acordat copiilor prea puțin timp sau atenție ar putea resimți acum vina născută din acea

neglijență. Un asemenea sentiment îi face mai puțin capabili să le facă față copiilor lor adulți.

În același timp, unii dintre cei care au nevoie de mai mult de la părinții lor stau departe de casă pentru că nu pot face față problemelor din viața familiei lor. Când era student, Derek, fiul lui Gary, a afirmat cu ocazia unui Crăciun: „Cinci prieteni de-ai mei nu au mers acasă de sărbători. Părinții lor sunt divorțați și nu au vrut să-și bată capul să interacționeze separat cu fiecare. Au rămas în campus ca și cum n-ar fi avut casă și familie.“

MAI MULTE DESPRE MILENIALI

În această carte vom vorbi despre cum să relaționezi cu copilul tău cu vârsta între 18 și 30 de ani. Firește, o parte a discuției te va ajuta să înțelegi și să știi cum să abordezi copiii adulți, în special cu cei din Generația X, care se află acum la vârsta de 30-40 de ani. Însă tema principală este centrată asupra tinerilor din generația Y (milenialii sau generația mozaic), născuți aproximativ între 1980 și 1995. Deși ar putea părea superficial și nedrept să îi băgăm pe toți în aceeași oală, acești tineri par a avea multe trăsături comune care să îi încadreze într-un grup distinct. Îți poate fi de folos să știi cum gândesc și cum se simt majoritatea dintre ei atunci când ajungi la capătul răbdărilor, încercând să îi înțelegi copilul.

Această generație numeroasă (75 de milioane de americani) a fost descrisă ca fiind optimistă, cu simț civic și conștientă din punct de vedere social – un scriitor a îndrăznit chiar să îi supra-numească „următoarea generație măreață“. Cu toate acestea, sunt descriși și au pretenția „că totul li se cuvine“, că ar fi niște „tineri-trofeu“, crescuți într-o epocă „filiocentrică“, spre deosebire de generația X, care în mare parte au fost crescuți cu cheia

la gât. Milenialii ar putea avea așteptări exagerate de la locul de muncă – asta dacă reușesc să își găsească un loc de muncă, ceea ce este foarte dificil pentru mulți dintre ei, după cum am văzut.

La serviciu, la școală și în relații, această generație tinde să fie orientată spre echipă. Nu doar că sunt experți în tehnologie, ci o iau de-a gata. Se simt în largul lor cu diversitatea. Sunt foarte încrezători, dar și foarte dependenți de relații. Și, după cum spun experții în resurse umane, muncesc foarte mult. În același timp, deși mulți dintre ei au fost încurajați să fie ambițioși de când erau mici, au mai puțină ambiție decât antecesorii lor.

De asemenea, după cum am văzut, multor copii din generația Y le ia mai mult timp să se maturizeze. În generațiile anterioare, tinerii cu vârste între 18 și 21 de ani erau capabili să își asume responsabilitatea pentru propria viață. Generația Y, la fel ca generația X dinaintea ei, se maturizează mai lent: îi vedem pe unii dintre ei începând să-și asume responsabilități abia în jurul vârstei de 30 de ani.

Motivele unei maturizări târzii nu sunt esențiale, iar copiii noștri din generația Y nu ar trebui să fie criticați pentru presiunile (și diversunile) pe care societatea și părinții le-au transmis. Problema principală este că ajungerea lor la maturitate a fost în general întârziată, ceea ce ne face să ne punem următoarea întrebare: ce este maturitatea?

„ADULȚI ÎN DEVENIRE“

Societatea americană avea anumite momente și mijloace previzibile care marcau tranziția către maturitate, precum absolvirea liceului, căsătoria, nașterea copiilor, cumpărarea unei case și construirea unei cariere. Însă după cum afirmă Jeffrey Arnett, cel care a introdus sintagma „adult în devenire“:

Să fii un tânăr american în ziua de astăzi înseamnă să fii entuziasmat, dar și nesigur, să ai parte de o mulțime de posibilități, dar și de confuzie, de libertăți nemaîntâlnite, dar și de temeri.

Odată cu întârzierea vârstei căsătoriei și a maternității, prelungirea educației superioare și instabilitatea locului de muncă din perioada vârstei de 20 de ani reflectă dezvoltarea unei noi ere pentru tinerii din SUA și din alte societăți industrializate. [...] Este o perioadă nouă și nemaîntâlnită din ciclul vieții [...] [care] trebuie să fie recunoscută ca o perioadă distinctă a vieții, ce va cuprinde multe dintre generațiile viitoare.¹

Nu este prima oară când definiția „maturității“ a fost adaptată la societatea din prezent. Decalarea vârstei adulte a început atunci când facultatea și educația superioară au devenit norma pentru majoritatea bărbaților și femeilor din SUA. Tinerii și-au întârziat căsătoria, au născut copii la o vârstă mai înaintată și și-au început cariera mai târziu.

Astăzi, când ajung la finele tuturor ciclurilor educaționale (sunt cea mai educată generație din istorie), milenialii nu sunt întotdeauna pregătiți să facă față provocării unui loc de muncă și unei familii, această tendință dezvoltându-se deja de câțiva ani, accentuată fiind și de recesiune. Arnett a observat că odată cu neputința sau cu reticența lor, se creează o nouă etapă a vieții, între copilăria dependentă și maturitatea independentă, iar unii dintre ei par să o facă intenționat. Rebecca Haddock, consilier de carieră, a afirmat: „Mulți dintre studenții cu care lucrez plănuiesc să se întoarcă acasă după facultate, dar nu ca ultimă opțiune, ci ca parte din plan.”² Sondajele recente au arătat peste trei sferturi dintre studenții din ultimul an de facultate plănuiesc să locuiască acasă o perioadă.

Acești tineri care se mută înapoi acasă pot fi împărțiți în două grupuri: *planificatori* și *descurajați*. Planificatorii se așteaptă să se întoarcă acasă și să locuiască acolo până când se simt pregătiți financiar să locuiască pe cont propriu. Descurajații pur și simplu se întorc acasă. Nu își doresc să se lupte singuri și au nevoie de siguranța pe care le-o oferă căminul părintesc.

PROBLEMA AȘTEPTĂRILOR

La ce se așteaptă cu toții? Bună întrebare. Tot ceea ce am discutat până acum reprezintă problema așteptărilor. Noi, părinții, avem anumite așteptări, care sunt foarte diferite de cele ale copiilor noștri adulți. Ceea ce noi considerăm a fi eșec sau imaturitate ar putea fi văzut într-o lumină complet diferită de către copiii noștri adulți. Ei ar putea să-și vadă acțiunile ca fiind o planificare atentă, un pas normal și necesar în atingerea țelurilor.

Aceste perspective diferite ar putea să nu genereze atâtea conflicte dacă ne-am limita așteptările la propria viață. Însă atunci când așteptările noastre se concentrează pe copii și par să pună presiune pe ei, problemele nu întârzie să apară. La fel se întâmplă și când copiii noștri așteaptă anumite lucruri de la noi, pe care fie nu putem sau nu suntem pregătiți să le oferim, fie simțim că ne presează. Iar dacă nimeni nu se exprimă deschis, presiunea crește până când se deschide calea către confruntare.

De exemplu, majoritatea părinților se așteaptă să aibă timp pentru ei înșiși odată ce copiii ajung la vârsta maturității. În schimb, ar putea simți cum copiii lor, acum tineri adulți, profită de instinctul lor de a-i ajuta. Unii dintre părinți sunt simpli martori ai întoarcerii acasă a copiilor lor după ce aceștia au absolvit facultatea și a instalării lor înapoi în căminul părintesc. Atunci când copiii adulți se căsătoresc și își întemeiază propriul cămin,

părinții ar putea să descopere că îngrijirea copiilor nu se sfârșește niciodată. După cum spunea un tată acum câțiva ani: „Credeam că după ce cresc, copiii se descurcă singuri, dar nu este cazul. De când s-au căsătorit și au făcut copii, eu și soția mea avem și mai mulți oameni de care trebuie să ne îngrijim.“ Familia acestui tată era foarte stabilă și iubitoare, iar tatăl nu se referea la mutarea copiilor înapoi acasă la ei, ci la un nivel de dependență emoțională la care nu se așteptase.

Părinții ajung să se confrunte cu copiii lor adulți și în ceea ce privește alte așteptări neîmplinite. Poate că te-au dezamăgit, ți-au provocat frustrări și neliniști într-una dintre următoarele situații: au avut rezultate necorespunzătoare în facultate, risipind timp și bani; au absolvit facultatea, dar nu erau hotărâți ce să facă mai departe, așa că s-au mutat înapoi acasă pentru o perioadă, ca să „revină cu picioarele pe pământ“; au divorțat după o căsnicie de câțiva ani, după care poate că s-au mutat înapoi acasă, cu unul sau doi copii; au cheltuit mult mai mult decât le permitea bugetul sau pur și simplu au făcut alegeri fie personale, fie profesionale care au sfârșit dezastruos.

VIITORUL ESTE OPTIMIST

În pofida schimbărilor majore din ultimii 50 de ani, schimbări care au afectat multe familii, totuși, există o speranță la orizont. Aici, în SUA, încă există părinți și copii care se adaptează și se bucură de noua lor relație, care se dezvoltă pe măsură ce copilul se transformă în adult. Mulți părinți se bucură sincer să petreacă timp cu copiii lor adulți; mulți dintre ei se consideră „buni prieteni“ cu copilul lor adult. O serie de sondaje arată că atât mileni- alii, cât și generația X își doresc să aibă o căsnicie de succes „din prima“, spre deosebire de părinții lor, a căror percepție este că

s-au grăbit să întemeieze căsnicii care mai târziu s-au destrămat. La fel ca ție, și copiii tăi le pasă de viitorul lor și se luptă să afle ce să facă.

Impactul Marii Recesiuni asupra milenialilor a fost studiat de multe instituții. Un studiu din 2010 a conchis că în timp ce milenialii au fost afectați în mod disproporționat de Marea Recesiune, ei sunt „mai optimiști decât antecesorii lor“ în legătură cu viitorul. Studiul arată și că decalajul generațional dintre mileniali și părinții lor este mai scăzut decât în alte perioade³.

Aceste dorințe din inima și din mintea tinerilor adulți sunt tocmai cele care au potențialul creării unui viitor mai bun în contextul relațiilor de familie și dintre soți. În calitate de părinți ai acestor tineri, trebuie să depunem toate eforturile să îi ajutăm atunci când apelează la noi. Să nu le ignorăm aceste dorințe.